

ການປ່ຽນແປງປະຊາກອນເພື່ອການພັດທະນາ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ 2030

ນະໂຍບາຍດ້ານການສຶກສາໂດຍຫຍໍ້

ກັນຍາ 2020

● ພາກສະເໜີ

ສປປ ລາວ ແມ່ນຢູ່ໃນໄລຍະກາງຂອງການປ່ຽນຜ່ານທາງດ້ານປະຊາກອນຂອງປະເທດທີ່ວ່ອງໄວ. ອັດຕາການຕາຍຂອງປະຊາກອນທີ່ຫລຸດລົງໄວແມ່ນຍ້ອນ ການເກີດທີ່ຫລຸດລົງ ເຊິ່ງເປັນປັດໃຈຫຼັກຂອງການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານປະຊາກອນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ໂຄງສ້າງທາງດ້ານປະຊາກອນ (ຮູບທາດປາຣາມິດ) ມີການປັບໂຄງສ້າງໃໝ່ (ຮູບສະແດງທີ 1). ການມີນະໂຍບາຍທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໝາະສົມ, ສປປ ລາວ ແມ່ນຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກ "ຜົນປະໂຫຍດດ້ານປະຊາກອນ". ນີ້ແມ່ນທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດຂອງສປປ ລາວ ຂະຫຍາຍຕົວໃນຈັ່ງຫວະທີ່ໄວຂຶ້ນ ໂດຍສະເພາະ ເມື່ອມີປະຊາກອນກຸ່ມປະຊາກອນໄວອອກແຮງງານໃນປະເທດມີການຂະຫຍາຍຕົວຫລາຍກວ່າກຸ່ມປະຊາກອນແຮງງານເອື້ອຍອື່ງ, ໂດຍສະເພາະ ຖ້າກຸ່ມໄວອອກແຮງງານໄດ້ຮັບການສຶກສາ, ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ເປັນເຈົ້າຕົນເອງ ແລະ ມີວຽກເຮັດງານທຳ. ການສຶກສາແມ່ນມີການພົວພັນຢ່າງໄກ້ຊິດ ແລະ ຄຽງຄູ່ກັບການປ່ຽນແປງດ້ານປະຊາກອນ ເຊິ່ງແມ່ນປັດໃຈທີ່ສຳຄັນໃນການປັບປຸງທັງດ້ານ ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າຮຽນ ແລະ ການບໍລິການຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາສຳລັບປະເທດ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຈາກໂຄງສ້າງດ້ານປະຊາກອນທີ່ກຳລັງມີການປ່ຽນແປງ.

ຂໍ້ມູນປະຊາກອນທີ່ນຳມາໃຊ້ຢູ່ໃນນະໂຍບາຍດ້ານການສຶກສາ ໂດຍຫຍໍ້ນີ້ແມ່ນອີງຕາມການຄາດຄະເນຂອງພົນລະເມືອງຂອງ ສປປ ລາວ ໃນປີ 2015 -2045.

● ການບໍລິການການສຶກສາ 2015-2030

ຈຳນວນນັກຮຽນ ແລະ ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນ

ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 2015-2030, ຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຂົ້າຮຽນທັງໝົດ ຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 2,86 ລ້ານຄົນ ມາເປັນ 2,89 ລ້ານຄົນ (ຮູບສະແດງທີ 2). ປັດໄຈການເພີ່ມຂຶ້ນນີ້ ແມ່ນເນື່ອງມາຈາກອັດຕາການຈະເລີນພັນຫລຸດລົງ ເຊິ່ງມີຜົນເຮັດໃຫ້ອັດຕາສ່ວນຂອງປະຊາກອນທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຂົ້າຮຽນ ໃນແຕ່ລະດັບການສຶກສາມີການປ່ຽນແປງ. ໂດຍຈະເຫັນວ່າປະຊາກອນໃນການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ແລະ ຊັ້ນປະຖົມ ມີການປ່ຽນແປງຫລຸດລົງ, ສ່ວນປະຊາກອນໃນຊັ້ນມັດທະຍົມ ແລະ ອະຊີວະສຶກສາ ແມ່ນມີການປ່ຽນແປງເພີ່ມຂຶ້ນ.

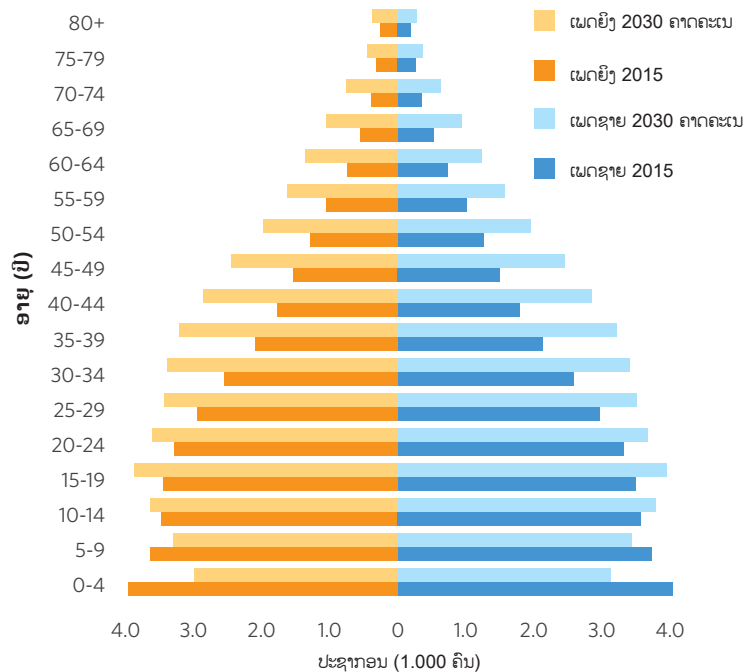
ໃນເງື່ອນໄຂຂອງອັດຕາການເຂົ້າຮຽນຮຽນ ຢູ່ໃນແຕ່ລະລັດດັບຂອງການສຶກສາ ແມ່ນເລີ່ມມີການປ່ຽນແປງຕັ້ງແຕ່ປີ 2015 ເປັນຕົ້ນມາ ແລະ ໃນລະດັບການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ, ລະດັບຊັ້ນປະຖົມ ແລະ ຊັ້ນມັດທະຍົມ ແມ່ນກຳລັງກ້າວໄປສູ່ເປົ້າໝາຍ ຂອງການເຂົ້າຮຽນສຶກສາຂອງສາກົນ ໃນປີ 2030 (ຮູບສະແດງທີ 3).

ໃນລະຫວ່າງປີ 2015-2030 ຄາດວ່າອັດຕາການເຂົ້າຮຽນໃນຊັ້ນສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ຈະມີການເພີ່ມຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກອັດຕາສ່ວນການຈະເລີນພັນຫລຸດລົງ ເຮັດໃຫ້ກຸ່ມປະຊາກອນເດັກໃນກຸ່ມອາຍຸດັ່ງກ່າວຫຼຸດລົງ. ຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າຮຽນອາດເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 162.000 ຄົນ ໃນປີ 2015 ມາເປັນ 397.000 ຄົນໃນປີ 2025 ແລະ ຫຼຸດລົງມາເປັນ 380.000 ຄົນ ໃນປີ 2030 (ຮູບສະແດງທີ 4).

ເນື່ອງຈາກໂຍບາຍການສຶກສາພາກບັງຄັບ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ຜົນລະເມືອງລາວທຸກຄົນຕ້ອງຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນຂຶ້ນເມື່ອເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ ໃນປີ 2018 ບັນລຸໄດ້ 91,5% ແລະ ຄາດວ່າຈະເພີ່ມ ຂຶ້ນເປັນ 100% ໃນປີ 2030. ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນ ຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປະຖົມ ຄາດວ່າຈະຫຼຸດລົງຈາກ 708.500 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 687.600 ຄົນ ໃນປີ 2030 (ຮູບສະແດງທີ 5). ການຫຼຸດລົງຂອງ ຈຳນວນນັກຮຽນໃນຊັ້ນປະຖົມ ອາດເຮັດໃຫ້ໂອກາດໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາດີຂຶ້ນ, ຖ້າຍັງຮັກສາງົບປະມານໄວ້ໄດ້ຄືເກົ່າ ແລະ ສຸມໃສ່ລົງທຶນໃນການ ສ້າງຄວາມອາດສາມາດຂອງຄູໃນຫຼາຍດ້ານ.

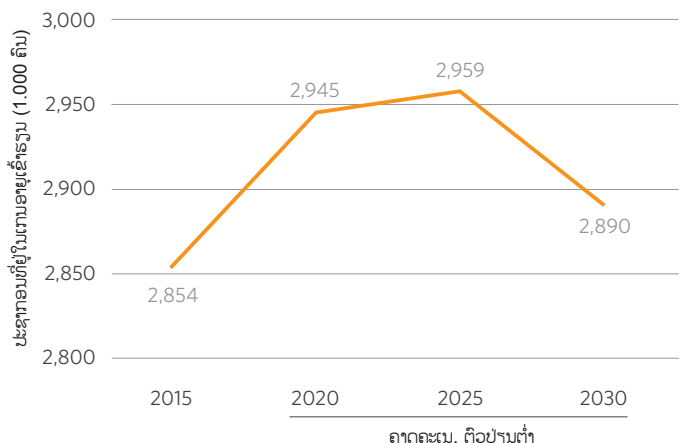
ຍຸດທະສາດຂອງໂລກກ່ຽວກັບຊັບພະຍາກອນມະນຸດເພື່ອສຸຂະພາບ: ກຳ ລັງແຮງງານປີ 2030; WHO

ຮູບສະແດງທີ 1: ຮູບທາດປາຣາມິດຂອງເກນອາຍຸແບ່ງຕາມເພດ, 2015 ແລະ 2030

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ, ການຄາດຄະເນປະຊາກອນ 2015-2045.

ຮູບສະແດງທີ 2: ປະຊາກອນຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຂົ້າຮຽນ ໃນທຸກລະດັບຊັ້ນ, 2015-2030

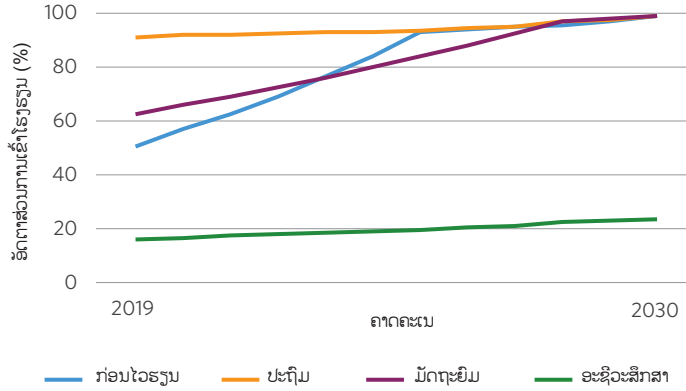
ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄຳນວນຂອງຜູ້ຮຽນ ຈາກສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ, ການຄາດຄະເນປະຊາກອນ ລາວ 2014-2045.

ລະດັບການສຶກສາ ແລະ ກຸ່ມອາຍຸ
ຈຳນວນ 4 ກຸ່ມນັກຮຽນເຊິ່ງໄດ້ຈັດແບ່ງໂດຍອີງຕາມເກນອາຍຸຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອການ ວິເຄາະ (ເຖິງແມ່ນວ່າມັນອາດຈະມີການຄາດເຄື່ອນເລັກໜ້ອຍຂອງອາຍຸຢູ່ພາຍ ໃນລະດັບຊັ້ນຕ່າງໆ):
ການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ: ອາຍຸ 3 ຫາ 5 ປີ;
ຊັ້ນປະຖົມ: ອາຍຸ 6 ຫາ 10 ປີ;
ຊັ້ນມັດທະຍົມ: ອາຍຸ 11 ຫາ 17 ປີ;
ອາຊີວະສຶກສາ: ອາຍຸ 18 ຫາ 22 ປີ;

ນະໂຍບາຍດ້ານການສຶກສາໂດຍຫຍໍ້

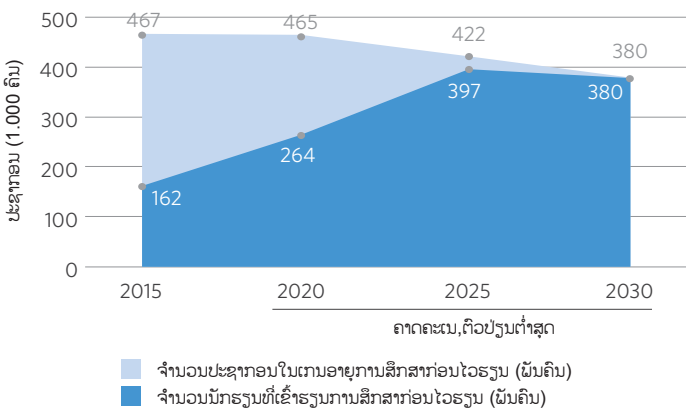
ເມື່ອສົມທຽບກັບອັດຕາການເຂົ້າຮຽນໃນຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນແມ່ນເຫັນວ່າ ມີອັດຕາສ່ວນທີ່ຕໍ່າໃນປະຈຸບັນ ເຊິ່ງມີພຽງ 63% ໃນປີ 2019 ແຕ່ຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ມາເປັນ 85% ໃນປີ 2025 ແລະ ເປົ້າໝາຍໃນປີ 2030 ແມ່ນຈະໃຫ້ໄດ້ 100%. ຈຳນວນຂອງນັກຮຽນຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ຈາກປະມານ 629.600 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 1.069.500 ຄົນ ໃນປີ 2030 (ຮູບສະແດງທີ 6). ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຂອງຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ຈະເພີ່ມຂຶ້ນໃນຕໍ່ນີ້ ເຮົາຕ້ອງໄດ້ສຸມໃສ່ການລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງໂຮງຮຽນໃຫ້ມີຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ປັບປຸງຄຸນນະພາບການສຶກສາໃນຊັ້ນມັດທະຍົມ.

ຮູບສະແດງທີ 3: ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນແບ່ງຕາມລະດັບການສຶກສາ, 2019-2030

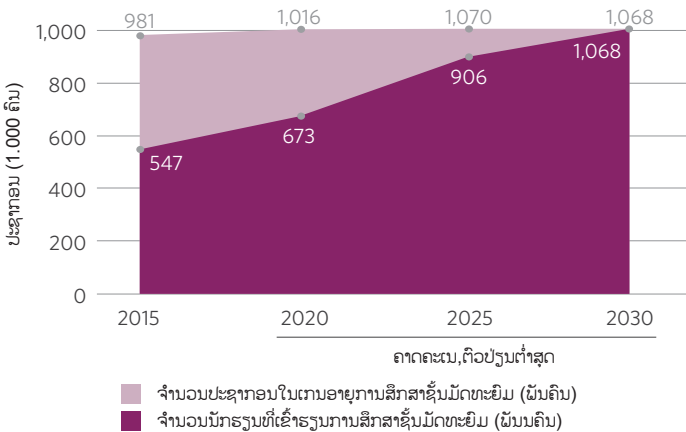
ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຄຳນວນໂດຍຜູ້ຂຽນ ໂດຍອີງໃສ່ແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

ຮູບສະແດງທີ 4: ການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ: ຈຳນວນປະຊາກອນ ແລະ ຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, 2015-2030

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: For 2015: UNESCO UIS, Lao People's Democratic Republic, <http://uis.unesco.org/country/LA>. For 2020-2030: ຄຳນວນໂດຍຜູ້ຂຽນໂດຍອີງຕາມແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

ຮູບສະແດງທີ 6: ການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມ: ຈຳນວນປະຊາກອນ ແລະ ຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, 2015-2030

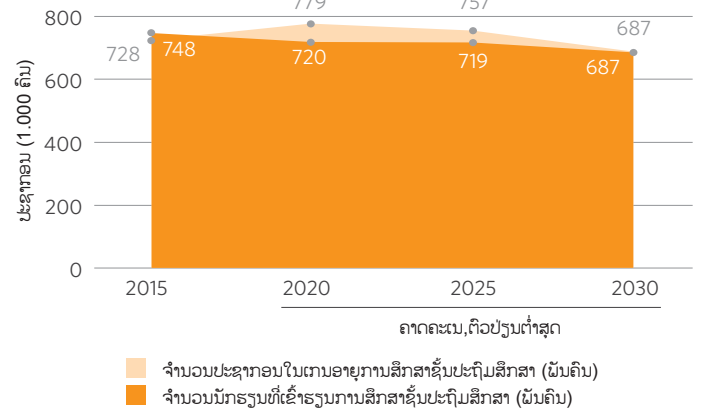

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: For 2015: UNESCO UIS, Lao People's Democratic Republic, <http://uis.unesco.org/country/LA>. For 2020-2030: ຄຳນວນໂດຍຜູ້ຂຽນໂດຍອີງຕາມແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາ ແມ່ນຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 16% ໃນປີ 2015 ມາເປັນ 23% ໃນປີ 2030. ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຈຳນວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາ ແມ່ນມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບການຄາດຄະເນໄວ້ ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 107.600 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 174.500 ຄົນ ໃນປີ 2030 (ຮູບສະແດງທີ 7). ເຊິ່ງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຕົວເລກດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນເຫັນວ່າເປັນການເພີ່ມຂຶ້ນທີ່ສູງ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊັ້ນດັ່ງກ່າວແມ່ນຍັງຂ້າງຕໍ່າຫຼາຍ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຄວນຄຳນຶງເຖິງສິ່ງທ້າທາຍໃຫ້ຫຼາຍໆດ້ານ ແລະ ຄວນມີການວາງແຜນການລົງທຶນໃຫ້ເປັນລັກສະນະໄລຍະຍາວເກີນກວ່າແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ 9. ສປປ ລາວ ມີຄວາມຈຳເປັນຫຼາຍທີ່ຕ້ອງເພີ່ມອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນລະດັບຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບປະເທດຕ່າງໆທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂົງເຂດພາກພື້ນໄດ້ ເຊັ່ນວ່າ: ປະເທດ ສ. ເກົາຫຼີ ທີ່ມີອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາຫຼາຍກວ່າ 90%. ສິ່ງທ້າທາຍອີກອັນໜຶ່ງໃນການສຶກສາຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາ ຂອງ ສປປ ລາວ ເຫັນວ່າ ນັກຮຽນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເລືອກຮຽນທົ່ວໄປ ຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະຮຽນສາຍເຕັກນິກວິຊາຊີບ ຫຼື ຂະແໜງວິທະຍາສາດ ເຊິ່ງສາມາດເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນຂອງປະເທດໄດ້.

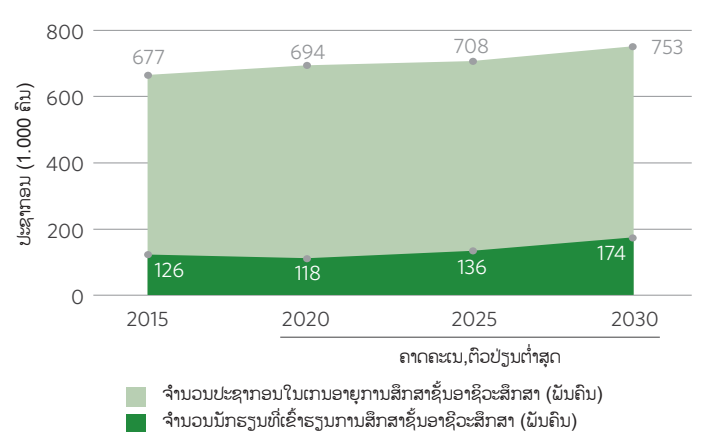
ໃນຂະນະທີ່ມີການວາງແຜນສຳລັບການປ່ຽນແປງດ້ານປະຊາກອນ ແລະ ການເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງເດັກນ້ອຍນອກໂຮງຮຽນ (ເດັກອາຍຸ 5-14 ປີ) ແລະ ໄວໜຸ່ມ (15-18 ປີ) ເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ 9 ທີ່ມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ປີ 2014 ເປັນຕົ້ນມາ. ຈຳນວນຂອງເດັກນອກໂຮງຮຽນແມ່ນມີ 25.400 ຄົນ ໃນປີ 2014 ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 65.400 ຄົນ ໃນປີ 2018, ສ່ວນຈຳນວນໄວໜຸ່ມນອກໂຮງຮຽນແມ່ນມີ 111.200 ຄົນ ໃນປີ 2014 ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 145.500 ຄົນ ໃນປີ 2018. ສາເຫດຂອງການອອກໂຮງຮຽນແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຫາວິທີທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ອອກໂຮງ ຮຽນນັ້ນກັບຄືນມາເຂົ້າໂຮງຮຽນໃໝ່ ຫຼື ເຂົ້າມາຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ແມ່ນຕ້ອງ ໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງ.

ຮູບສະແດງທີ 5: ການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ: ຈຳນວນປະຊາກອນ ແລະ ຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, 2015-2030

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: For 2015: UNESCO UIS, Lao People's Democratic Republic, <http://uis.unesco.org/country/LA>. For 2020-2030: ຄຳນວນໂດຍຜູ້ຂຽນໂດຍອີງຕາມແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

ຮູບສະແດງທີ 7: ການສຶກສາຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາ: ຈຳນວນປະຊາກອນ ແລະ ຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, 2015-2030

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: For 2015: UNESCO UIS, Lao People's Democratic Republic, <http://uis.unesco.org/country/LA>. For 2020-2030: ຄຳນວນໂດຍຜູ້ຂຽນໂດຍອີງຕາມແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

ເພດ ແລະ ການເຂົ້າໂຮງຮຽນ

ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າຮຽນຂອງເພດຊາຍ ແລະ ເພດຍິງ ຍັງຄົງຢູ່ໃນລະດັບ 2% ໃນທຸກໆລະດັບການສຶກສາ ນັບແຕ່ປີ 2014 ຈົນຮອດ 2018 ເຊິ່ງອາດມີການປ່ຽນແປງໃນລະຫວ່າງ ປີ ແລະ ລະດັບ ຊັ້ນສຶກສາ. ບັນດາອັດຕາສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄາດວ່າຈະຍັງຄົງຮັກສາຢູ່ໃນລະດັບເກົ່າຈົນຮອດປີ 2030, ໃນຂະນະທີ່ເປົ້າໝາຍ ແມ່ນໃຫ້ທັງເພດຊາຍ ແລະ ຍິງ ສາມາດເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນລະດັບຊັ້ນ ກ່ອນໄວຮຽນ, ປະຖົມສຶກສາ ແລະ ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນໄດ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ອີງຕາມຂໍ້ມູນ ຂອງອົງການ UNESCO ໃນປີ 2015, ສປປ ລາວ ແມ່ນມີອັດຕາສ່ວນການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ໄວໜຸ່ມ ຢູ່ທີ່ 84,7% ແລະ 92,5% ຕາມລຳດັບ. ຊ່ອງຫວ່າງຂອງ ອັດຕາສ່ວນການຮູ້ໜັງສືລະຫວ່າງເພດຊາຍ ແລະ ເພດຍິງ ທີ່ມີອາຍຸ 15 ປີຂຶ້ນໄປ ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຢູ່ທີ່ 90% ສຳລັບເພດຊາຍ ແລະ 79,4% ສຳລັບເພດຍິງ. ເຊິ່ງມັນໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນກ່ອນປີ 2015.

ຄູ/ອາຈານ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆໃນໂຮງຮຽນ

ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າຮຽນສູງຂຶ້ນ ແລະ ສືບຕໍ່ຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາໃຫ້ສູງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ຈຳນວນຄູ ແລະ ອາຈານ ຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຊິ່ງໂດຍລວມແລ້ວ ຄາດໄວ້ວ່າອັດຕາສ່ວນຈະເພີ່ມຂຶ້ນ 3,9% ຕໍ່ປີ; ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຈຳນວນໂຮງຮຽນ ແລະ ຫ້ອງຮຽນ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ພຽງພໍ ຕາມການເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼຸດລົງຂອງຊົ່ວໂມງຮຽນ. ເພື່ອສະທ້ອນເຖິງສາຍພົວພັນລະຫວ່າງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການ ເຂົ້າຮຽນ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາ ແມ່ນສາມາດເບິ່ງໄດ້ຈາກອັດຕາສ່ວນຂອງຈຳນວນນັກຮຽນຕໍ່ຄູສອນ.

ເພື່ອຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການນັ້ນ, ຈຳນວນຄູ ແລະ ອາຈານສອນ ຢູ່ໃນທຸກລະດັບການສຶກສາ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 91.800 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 133.600 ຄົນ ໃນປີ 2030, ໂດຍລວມແລ້ວແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ 46% (ຮູບສະແດງທີ 8) ເຊິ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມແຕ່ລະລະດັບການສຶກສາ.

ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາຂອງອັດຕາການເຂົ້າຮຽນໃນຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນນັ້ນ ແມ່ນຄາດວ່າຈຳນວນຄູສອນໃນຊັ້ນນີ້ຈະເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໂດຍເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 31.200 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 52.900 ຄົນ ໃນປີ 2030 ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນ 70% ຫຼື ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 22.000 ຄົນ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວນັ້ນ ອັດຕາສ່ວນຂອງຈຳນວນນັກຮຽນ ຕໍ່ຄູສອນຜູ້ໜຶ່ງ ແມ່ນຍັງຢູ່ໃນປະມານ 20,2 ຄົນ ຄືເກົ່າ ໃນລະຫວ່າງປີ 2019 ແລະ 2030 (ຮູບສະແດງທີ 9 ແລະ 10).

ໃນປັດຈຸບັນ, ດ້ວຍອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊັ້ນປະຖົມທີ່ສູງ ແລະ ການຫຼຸດລົງຂອງອັດຕາສ່ວນການຈະເລີນພັນ ແມ່ນຄາດວ່າຈະເຮັດໃຫ້ອັດຕາສ່ວນຂອງຈຳນວນນັກຮຽນຕໍ່ຄູສອນຜູ້ໜຶ່ງໃນຊັ້ນປະຖົມ ຫຼຸດລົງຈາກ 21,9 ຄົນ ໃນປີ 2019 (ມີຄູສອນທັງໝົດ 32.400 ຄົນ) ມາເປັນ 17.5 ຄົນ ໃນປີ 2030 (ມີຄູສອນທັງໝົດ 39.300 ຄົນ).

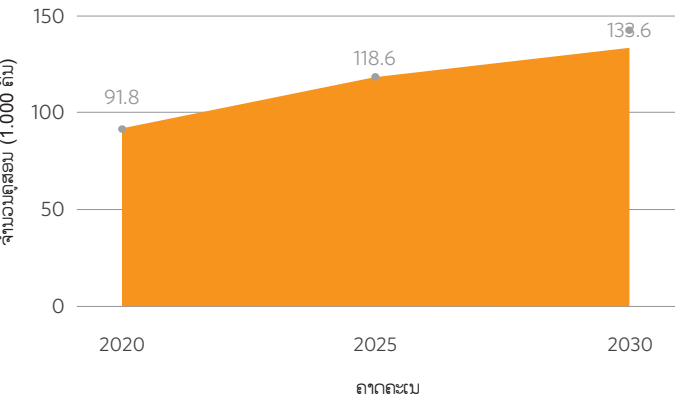
ຢູ່ໃນລະດັບການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ຈະມີການເຂົ້າໂຮງຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ ແລະ ອັດຕາສ່ວນຂອງຈຳນວນນັກຮຽນຕໍ່ຄູສອນຜູ້ໜຶ່ງ ຄາດວ່າຈະຫຼຸດລົງຈາກ 18 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 16,1 ຄົນ ໃນປີ 2030 ນັ້ນ ແມ່ນມີຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃຫ້ຈຳນວນຄູສອນຢູ່ໃນຊັ້ນການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ເພີ່ມຂຶ້ນໃຫ້ຫລາຍ ໂດຍຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 13.400 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 23.600 ຄົນ ໃນປີ 2030 (ເພີ່ມຂຶ້ນ 76% ຫຼື ເພີ່ມຫຼາຍກວ່າ 10.000 ຄົນ).

ສຳລັບຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາ, ອັດຕາສ່ວນຂອງຈຳນວນນັກຮຽນຕໍ່ຄູ/ອາຈານຜູ້ໜຶ່ງ ຄາດວ່າຈະຫຼຸດລົງຈາກ 11 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 9,8 ຄົນ ໃນປີ 2030 ໂດຍຈຳນວນຄູ/ອາຈານສອນ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນມາຈາກ 9.800 ຄົນ ໃນປີ 2019 ມາເປັນ 17.800 ຄົນ ໃນປີ 2030 (ເພີ່ມຂຶ້ນ 81% ຫຼື ເພີ່ມຫຼາຍກວ່າ 8.000 ຄົນ).

ຄວາມຕ້ອງການໃນການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຂະແໜງການສຶກສາ ທີ່ລວມເຖິງການຈັດສັນງົບປະມານທີ່ສົມດູນໃນການປັບປຸງຂີດຄວາມສາມາດ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາ. ໃນຂະນະທີ່ ຍັງຄົງຕ້ອງຮັກສາຕົ້ນທຶນສຳລັບໂຄງລ່າງພື້ນຖານໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບເກົ່າ. ສວນການປັບປຸງຮັກສາ ແລະ ການຂະຫຍາຍ ຫຼື ການປັບປຸງໂຮງຮຽນຫຼັງເກົ່າ, ການປ່ຽນການນຳໃຊ້ເປັນສະຖານທີ່ຮຽນ ໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນແລງ ກໍຄວນຈະເປັນທາງເລືອກທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາຕື່ມ.

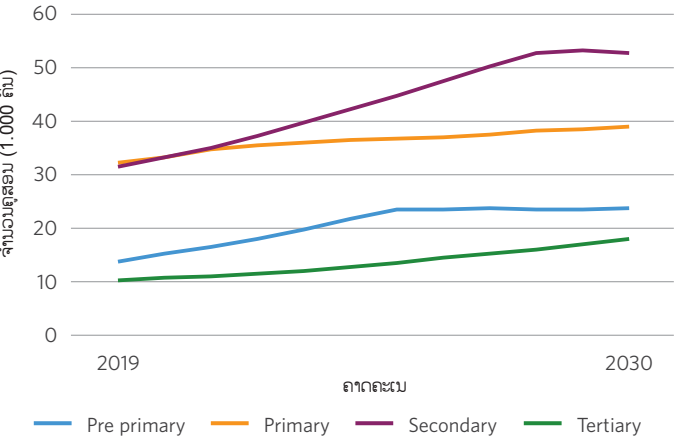
ການຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການຈຳນວນຫ້ອງຮຽນແຕ່ປີ 2020 ຫາ 2030 ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມຕ້ອງການຫ້ອງຮຽນໃນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາອາດມີການຫຼຸດລົງ ເນື່ອງຈາກມີການເຂົ້າຮຽນທີ່ສູງຢູ່ແລ້ວ ແລະ ອັດຕາການຂະຫຍາຍໂຕຂອງປະຊາກອນໃນໂຮງຮຽນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາຕໍ່ປີ ແມ່ນຄາດວ່າຈະເປັນຄ່າລົບ -0.4% ເຊິ່ງຫ້ອງຮຽນໃນໂຮງຮຽນຊັ້ນປະຖົມຂອງລັດຈະຫຼຸດລົງຈາກ 32.300 ຫ້ອງ ໃນປີ 2020 ມາເປັນ 30.000 ຫ້ອງໃນປີ 2030.

ຮູບສະແດງທີ 8: ຈຳນວນຄູ ແລະ ອາຈານໃນທຸກລະດັບການສຶກສາ, ແຕ່ປີ 2020-2030

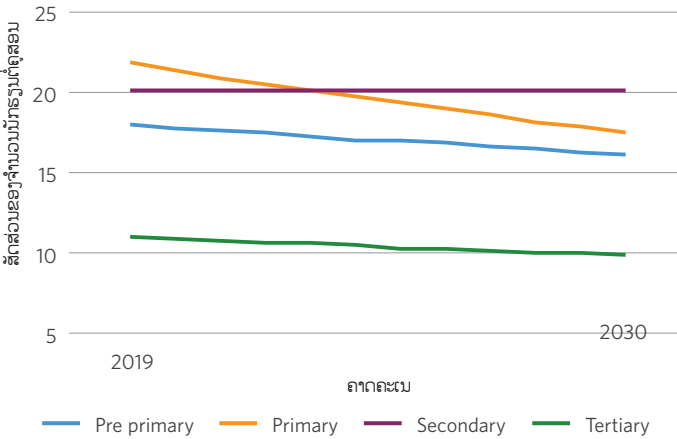
ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: UNESCO, http://data.uis.unesco.org/Index.aspx?DataSetCode= EDULIT_DS ແລະ ການຄຳນວນຂອງຜູ້ຂຽນໂດຍອີງຕາມແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

ຮູບສະແດງທີ 9: ຈຳນວນຄູ ແລະ ອາຈານ ແຍກຕາມລະດັບຊັ້ນຮຽນ, 2019-2030

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: UNESCO, http://data.uis.unesco.org/Index.aspx?DataSetCode= EDULIT_DS ແລະ ການຄຳນວນຂອງຜູ້ຂຽນໂດຍອີງຕາມແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

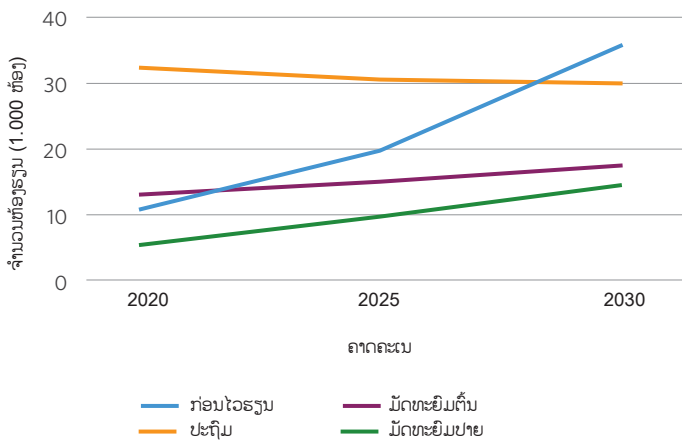
ຮູບສະແດງທີ 10: ສັດສ່ວນຂອງຈຳນວນນັກຮຽນຕໍ່ຄູສອນ ຕາມລະດັບຊັ້ນຮຽນ 2019-2030

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: UNESCO, http://data.uis.unesco.org/Index.aspx?DataSetCode= EDULIT_DS ແລະ ການຄຳນວນຂອງຜູ້ຂຽນໂດຍອີງຕາມແນວໂນ້ມທີ່ຜ່ານມາ.

ສໍາລັບໂຮງຮຽນພາກລັດໃນທຸກລະດັບຊັ້ນ ແມ່ນຄາດວ່າຈະມີຄວາມຕ້ອງການຂອງຈໍານວນຫ້ອງຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນ. ຫ້ອງຮຽນໃນຊັ້ນການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນຂອງລັດ ຄາດວ່າຈະມີການເພີ່ມຂຶ້ນໃນອັດຕາສ່ວນ 12,6% ຕໍ່ປີ (ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 10.900 ຫ້ອງ ໃນປີ 2020 ມາເປັນ 35.900 ຫ້ອງ ໃນປີ 2030); ຫ້ອງຮຽນໃນຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນຂອງລັດ ຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນໃນອັດຕາສ່ວນ 3,0% ຕໍ່ປີ (ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 13.000 ຫ້ອງ ໃນປີ 2020 ມາເປັນ 17.400 ຫ້ອງ ໃນປີ 2030) ແລະ ຫ້ອງຮຽນໃນຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍຂອງລັດ ແມ່ນຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນໃນອັດຕາສ່ວນ 8,8% ຕໍ່ປີ (ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 6.300 ຫ້ອງ ໃນປີ 2020 ມາເປັນ 14.700 ຫ້ອງ ໃນປີ 2030 (ຮູບສະແດງທີ 11).

ຮູບສະແດງທີ 11: ຈໍານວນຫ້ອງຮຽນໃນໂຮງຮຽນຂອງລັດ, ຕາມລະດັບຊັ້ນຮຽນ 2020-2030

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຄຳນວນຕາມການຄາດຄະເນກ່ຽວກັບຫ້ອງຮຽນລັດ, ໃນກະຊວງສຶກສາ ແລະ ກິລາ, ແຜນພັດທະນາຂະແໜງການສຶກສາ ແລະ ກິລາ (2016-2020).

ຂໍ້ສະເໜີແນະທາງດ້ານນະໂຍບາຍ

ມີຄວາມຈໍາເປັນຢ່າງອິດວ່ນໃນການແກ້ໄຂເລື່ອງປະລະຢູ່ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ, ອາຊີວະສຶກສາ ແລະ ການຈັດຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໃຫ້ແກ່ປະຊາກອນໃນໄວໜຸ່ມຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ທີ່ກຳລັງຈະເຂົ້າສູ່ກໍາລັງແຮງງານ ໃນແຕ່ລະປີ ຈົນຮອດປີ 2028. ເຊິ່ງມີຄວາມຈໍາເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ສຸມໃສ່ທັງດ້ານຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາ ແລະ ຈໍານວນຂອງການເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ໃນທຸກລະດັບຊັ້ນຂອງການສຶກສາ.

ມັນເປັນເລື່ອງສໍາຄັນທີ່ຂະແໜງການສຶກສາ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ຈັດລຽງບຸລິມະສິດຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າໃນໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແຫ່ງ ຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ 9 ຢ່າງອິດວ່ນ ສໍາລັບຜູ້ທີ່ກໍາລັງຈະເຂົ້າສູ່ກໍາລັງແຮງງານໃນໄລຍະນັ້ນ. ໂດຍເນັ້ນໃສ່ການດໍາເນີນການ ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ, ອາຊີວະສຶກສາ ແລະ ວິຊາຊີບເພື່ອເຮັດໃຫ້ໄວໜຸ່ມມີທັກສະສີມີ ແລະ ມີການຝຶກອົບຮົມທີ່ແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫລາດແຮງງານ. ຄຽງຄູ່ກັນນີ້, ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ລະບົບ, ການລົງທຶນທີ່ເປັນຍຸດທະສາດໄລຍະຍາວ ເພື່ອອັກຄະລະດັບຄຸນນະພາບ ແລະ ການເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ການເລັ່ງການປະຕິຮູບການ ສຶກສາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງແມ່ນມີຄວາມຈໍາເປັນສໍາລັບ ການສຶກສາກ່ອນ ໄວຮຽນ ແລະ ປະຖົມສຶກສາ.

ໃນ ສປປ ລາວ, ການປະກອບສ່ວນຂອງ ທຶນມະນຸດຕໍ່ກັບການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດແມ່ນຍັງມີຄວາມຈໍາກັດຢູ່

ບັນດາແນວຄວາມຄິດລິເລີ່ມທີ່ຢູ່ໃນຂ້າງລຸ່ມນີ້ອາດຈະສາມາດປັບປຸງການບໍລິການດ້ານການສຶກສາໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້, ຖ້າຫາກລວມເຂົ້າກັບການປະສານງານ ແລະ ການເຊື່ອມສານທີ່ເຂັ້ມແຂງລະຫວ່າງຫລາຍໆອົງປະກອບ ຂອງລະບົບການສຶກສາ ແລະ ລະບົບການຝຶກອົບຮົມ, ລວມທັງລະຫວ່າງລັດຖະບານ, ຄູ່ຮ່ວມມືທຶນ ແລະ ບັນດາຂະແໜງການເອກະຊົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ຄວນເຮັດເປັນສິ່ງທີ່ເລັ່ງດ່ວນໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ 9 ນີ້ ແມ່ນການແກ້ໄຂສະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງ Covid-19 ດັ່ງນີ້:

- ເພີ່ມການລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ການສຶກສາ, ເນື່ອງຈາກງົບປະມານຕັ້ງແຕ່ປີ 2015 ເປັນຕົ້ນມາ ເຫັນວ່າລາຍຈ່າຍຂອງລັດຖະບານເຂົ້າໃສ່ການສຶກສາ ແມ່ນຍັງຕໍ່າກວ່າທີ່ຢູ່ໃນມັນທະສັນຍາຂອງ SDG ຄື 15-20% ຂອງລາຍຈ່າຍທັງໝົດຂອງລັດຖະບານ ຫລື ເທົ່າກັບ 4-6% ຂອງ GDP. ລາຍຈ່າຍໃນການລົງທຶນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນນີ້ຄວນຫັນໄປສູ່ຂະແໜງການທີ່ບໍ່ແມ່ນເປັນຄ່າຈ້າງ (ເງິນເດືອນ) ເນື່ອງຈາກ 80% ຂອງງົບປະມານຂະແໜງ ສຶກສາ ແມ່ນໄປຈ່າຍເງິນເດືອນແຕ່ຕ້ອງສຸມໃສ່ເຂົ້າໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາ ແລະ ວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຕະຫລາດແຮງງານ.
- ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ຂອງລະບົບການສຶກສາ, ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອໍານາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ການເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງມີຄວາມຄ່ອງຕົວ, ລວມທັງການນໍາໃຊ້ສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ເພື່ອຮອງຮັບການເຂົ້າຮຽນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນລະດັບການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ, ຊັ້ນມັດທະຍົມ ແລະ ຊັ້ນອາຊີວະສຶກສາ. ການຄໍາມື່ງເຖິງໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມ ທີ່ຢູ່ນອກໂຮງຮຽນ. ການຈັດສັນງົບປະມານຂອງທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ເຂດຊຸມຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກແມ່ນ ເພື່ອອຸດຕັນຊ່ອງຫວ່າງໃນການແຈກຢາຍຊັບພະຍາກອນ.
- ສ້າງຍຸດທະສາດສະໜັບສະໜູນໂຮງຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບບັນດາປັດໄຈຕ່າງໆທີ່ນໍາໄປສູ່ການອອກໂຮງຮຽນໃນຊ່ວງການຮຽນ ຂອງນັກຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມ ແລະ ປັບປຸງການປະສານງານກັບບັນດາຂະແໜງການຕ່າງໆໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງລວມເຖິງການເພີ່ມທະວີການສະໜັບສະໜູນຈາກຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນ, ການປັບປຸງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລະ ການບໍລິການ ເຊັ່ນ: ຫ້ອງອາຫານ, ສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກດ້ານການພັກເຊົາ, ລົດຂົນສົ່ງນັກຮຽນ ແລະ ທຶນການສຶກສາ.
- ເພີ່ມບັນດາແຜນງານ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ໄວໜຸ່ມໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ, ການບໍລິການສຸຂະພາບທີ່ເປັນມິດ ກັບໄວໜຸ່ມ ພ້ອມທັງໃຫ້ຄວາມຮູ້ດ້ານເພດສຶກສາ ທັງຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ຜ່ານການບໍລິການທາງສຸຂະພາບ.
- ສຸມໃສ່ການເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານວິທະຍາສາດ, ເຕັກໂນໂລຊີ, ວິສະວະກໍາສາດ ແລະ ຄະນິດສາດ “STEM” ໂດຍສະເພາະແມ່ນສໍາລັບ ເດັກຍິງ ແລະ ທັກສະສີມີໃນສະຕະວັດທີ 21 ເຊິ່ງແມ່ນທັກສະສີມີທີ່ສາມາດຖ່າຍໂອນຜ່ານລະບົບການສຶກສາເພື່ອປັບປຸງຄວາມສາມາດໃນການຈ້າງງານ.
- ທົບທວນຢ່າງລະອຽດ ແລະ ປັບປຸງຮູບແບບການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບເພື່ອໃຫ້ຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຈ້າງງານໃນຂະແໜງການທີ່ມີທ່າແຮງ ຢູ່ໃນຂະແໜງການຂອງລັດ ແລະ ເອກະຊົນ, ສອດຄ່ອງກັບການປ່ຽນແປງຂອງຂະແໜງການອຸດສາຫະກໍາ, ກະສິກໍາ ແລະ ການບໍລິການ ທີ່ກໍາລັງປະເຊີນຢູ່.
- ລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ການປັບປຸງຫລັກສູດການຝຶກອົບຮົມຄູ ແລະ ການຍົກລະດັບຄວາມສາມາດຂອງຄູ. ສ້າງລະບົບການປະເມີນຜົນທີ່ອີງໃສ່ຕົວຊີ້ວັດຜົນການປະຕິບັດງານຂອງຄູ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ແມ່ນຈໍາເປັນຕ້ອງລວມທັງການຝຶກສອນ, ການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ການເບິ່ງແຍງດູແລໂດຍສະໜັບສະໜູນໃຫ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາວິຊາຊີບຂອງຄູຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.
- ການສະໜັບສະໜູນດ້ານອາຊີບ, ການແນະນໍາທິດທາງເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ການສ້າງກາລະໂອກາດໃນການຝຶກງານ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ໄວໜຸ່ມໄດ້ຕັດສິນໃຈເລືອກໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມມັກຂອງເຂົາເຈົ້າ ໂດຍສະເພາະ ການເຂົ້າຮຽນໃນມະຫາວິທະຍາໄລ ຫລື ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ.
- ການມີວິໄສທັດຄວບຄຸມ ສໍາລັບການເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງພາກລັດ ແລະ ພາກເອກະຊົນ ຈະເປັນການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການປັບປຸງໃນການແກ້ໄຂລະບົບການສຶກສາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ການລົງທຶນໃນດ້ານຕ່າງໆທີ່ຍັງມີຄວາມຮຽກຕ້ອງການ

- ເພີ່ມທະວີການຮຽນຮູ້ພາສາລາວຢູ່ໃນລະດັບຊັ້ນການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ແລະ ປະຖົມສຶກສາ ເພື່ອເພີ່ມໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມ

预览已结束，完整报告链接和二维码如下：

https://www.yunbaogao.cn/report/index/report?reportId=5_19711

